

*Welcome to my house. Enter freely. Go safely,
and leave something of the happiness you bring!*

BRAM STOKER

FIRENZEEN TULTUAAN HÄN panee ensimmäiseksi merkille kaikki rakastavaiset. He vaeltelevat vanhankaupungin rakennusten kaarikäytävissä, ja heidän päänsä yllä kulkee iän tummentamia palkkeja. On helteistä ja mahtavaa, aivan toisenlaista kuin hän odotti sen perusteella, millaista oli hänen junansa jäätyä vuosia sitten seisomaan Firenzen asemalle. Silloin taivaalta leijaili suuria lumihiutaleita ja kaupunki näytti kylmältä, hauraalta ja nukkuvalta. Mutta nyt on siis kuumaa ja rakastavaisia on kaikkialla. Heidän ääniään kuuluu avoimista ikkunoista ja miehen asunnon seinien läpi. Ensin naisten kiljahduksia ja hetkeä myöhemmin kuiskailua ja naurua.

– Eikö täällä tehdä mitään muuta kuin vain naidaan koko ajan? hän kysyy.

– Ei, mies vastaa. – Tuntuuko se sinusta oudolta?

– Ei yhtään.

Hän tietää olevansa lähtöisin hyvin karulta seudulta. Miellässä käy, että hänellä totisesti riittää opittavaa ja että tuo vierelle ilmaantunut mies voi ehkä auttaa häntä siirtymään tähän uuteen. Kattoterassin ympärillä heidän eteensä levittäytyvät okranväriset tiilikatot, ja ylhäältä katsoen Firenze näyttääkin toisen chakran kaupungilta. Toinen chakra liittyy sukuelimiin ja on väritään oranssi. Oranssi, okra, on yksi tämän kaupungin luonnollisista väreistä. Kaikki on kohdallaan, hän oivaltaa, nyt kaikki on vihdoinkin kohdallaan.

Heitä peittää jatkuvasti hikinen kalvo. Miehen haju viehättää häntä. Kaikki miehessä viehättää häntä, vaikka tämä onkin

niin ruma. Pitkät, tummat, takkuiset hiukset roikkuvat aivan kuin niillä olisi yritetty kätkeä kasvot. Mutta eihän tuollaisia kasvoja voi kätkeä. Siispä hän tarttuu suortuviin ja työntää ne miehen korvien taa. Hävettää, mies sanoo. Ei ole mitään häpeämistä, hän sanoo, kasvosihan antavat miehisyydelle uuden ulottuvuuden ja sitä paitsi muodostavat hienosti särähtävän kontrastin tälle feminiinisen hurmaavalle kaupungille. Mies hymyilee epäuskoisesti, melkein pä ujosti. Vastaantulijat katsovat ensin miestä, sitten häntä, sitten taas miestä. Miestä kuulemma katsotaan kadulla nyt ensi kertaa.

– He tuijottavat, koska eivät tajua, miten tuollainen nainen kuin sinä voi olla yhdessä tällaisen miehen kanssa kuin minä.

Mutta jotkut naiset ymmärtävät ja ymmärtävätkin aivan täsmälleen. Osoittavat kiinnostusta sillä tavalla kuin tiettyillä eteläeurooppalaisilla naisilla on tapana. Kerran hänen istuessaan miehen kanssa puistonpenkillä joku nainen tulee sammuttamaan janonsa viereisestä juomavesilähteestä. Nainen asettuu seisomaan penkin luokse ja kumartuu niin, että pakarat työnnyvät puolen metrin päähän miehen naamasta. Mies myhäilee hyvillään ja kuiskaa:

– Johtuu siitä, että olen sinun kanssasi. Ei minua muuten ikinä huomata.

On toki mahdollista, että mies valehtelee hänelle jo nyt, mutta hän torjuu ajatuksen. Mieshän istuu tuossa vieressä rennosti takakenossa, käsivarret ojennettuina penkin selkänojalle ja hienhaju kainalokuopista tulvien. Ei syytä huoleen. Mies on harmiton. Vastenmielinen kaikkien muiden silmissä paitsi hänen. Harmiton pikku paksukainen. Jälkeenpäin hän tulee (katkerana) ajattelemaan, ettei harmittomia pikku paksukaisia ole olemassakaan.

Pian muut naiset rupeavat kiinnittämään mieheen yhä enemmän huomiota. Hän näkee miehen ilon eikä voi ensi alkuun

olla hymyilemättä. Sillä hänen ansiotaanhan muutos on, hän saa sen aikaan. Hän se heittää pois kaikki pesuissa virttyneet harmaat t-paidat ja huolehtii, että mies ostaa vaaleita pellava-paitoja, deodoranttia ja uusia farkkuja.

– Farkut voivat tehdä miehen, hän tähdentää, – mutta ne voivat myös tärvätä kaiken.

Hän selostaa, ettei esimerkiksi kannata käyttää kivipestyjä farkkuja hienojen lankattujen mustien kenkien kanssa, joiden kannat kävellessä kopisevat kiveystä vasten.

– Silloin näyttää ihan tyypiltä, joka myy ohjauslaitteita kuorma-autoteollisuudelle, hän sanoo.

– Mutta sitähan minä suunnilleen teen.

Hän naurahtaa kiusaantuneena.

– Nimenomaan, sitä sinä suunnilleen teet. Mutta voi silti säästää juhlakengät hautajaisiin ja käyttää arkisin tennareita.

Mies kuuntelee ja ottaa onkeensa. Kulkee perässä kauppakeskuksessa ja ostelee kaikkea, minkä hän uskoo pukevan miestä. Hän ehdottaa, että mies ajelisi päänsä kaljuksi tai jättäisi vain muutaman millin tumman sängin niin kuin Shanella *The Walking Deadissa*. Mies googlaa ja nyökkää.

– Mutta entäs naama? mies kysyy. – Jengihän säikähtää, jos näkee sen.

– Luulen, että vaikutat sitten erilaiselta. Siltä, ettet yritä piilottaa mitään, että olet ylpeä hurjasta puolestasi.

Mies tottelee. Aamuisin, ennen kuin tukahduttava kuumuus asettuu kaupungin ylle, he juoksevat yhdessä puistoissa. Hiljalleen möhömaha pienenee. Hän ottaa miehen mukaan kuntosalille, ja hänen tehdessään vatsaliikkeitä matolla mies tekee hauiskääntöjä peilin edessä.

– Katso nyt, miltä minä näytän kun olen tällainen pulipää. Olen kuin treenaava jättiläiskyrpä, *un cazzo*.

Miehen sanat saavat hänet nauramaan. Hän on myyty, kun mies hikoilee ja puhuu räävittömiä. Tuntuu ihanalta, että joku

kykenee tarkastelemaan itseään ulkopuolelta. Muutos jatkuu. Iltaruuaksi salaattia, aamupalaksi hedelmiä. Lisäksi valtavasti seksiä, niin että kotoa poistuessaan mies huokuu maskuliinisuutta. Kun tuo hänen upea luomuksensa astuu aamuisin ulos maailmaan, hän tarkastelee sen menoa ikkunasta (naiivin) tyytyväisenä.

ON SOVITTAVA KÄYTÄNNÖN järjestelyistä. Mitä pikemmin, sen parempi, niin että kumpikin tietää missä mennään.

– Mikäs siinä, mies sanoo. – Antaa tulla.

Tärkein juttu: hän on matkustanut Firenzeen menolipulla. Aivan niin, ei paluulippua. Eihän hän tiennyt, kuinka asiat lutiutuisivat. Mutta entäs työpaikka, mies kysyy, täytyyhän sinulla olla siellä kotona työpaikka? Ei, otin lopputilin. En jaksanut enää. Työ oli vastenmielistä, uhkasi tuhota minut nakertamalla joka päivä palan sisimmästäni. Viimein minulle riitti.

– Otitko sinä lopputilin? mies tyrmistyy.

– Jep.

Eräänä aamuna hän oli marssinut pomon puheille, selittänyt saaneensa tarpeekseen toimistosta, sen ihonvärisistä matoista ja ruskeiksi petsatuista ikkunankarmeista, ja sanonut itsensä irti.

– Mutta mistä saat rahaa elämiseen? mies huolestuu.

– Sinulta.

Hetken mies näyttää juuri niin kauhistuneelta kuin hän on toivonutkin.

– Minulta? mies älähtää.

– Ai eikö sinulla olekaan rahaa? Luulin, että olet sellainen mies johon voi turvautua.

Kauhu on liimautunut miehen kasvoihin. – Joo, totta kai olen, mutta...

Hän vakuuttaa nauraen, ettei tarvitse pelätä. Hänellä on rahaa omasta takaa.

– Kuinka paljon? mies utelee.

– Sen verran, ettei minun tarvitse ottaa sinulta maksua seksistä.

Mies yskähtää hermostuneesti. Silloin hän rauhoittelee, että se oli vitsi. Että rahaa kyllä piisaa, pikemminkin mies voi elää hänen siivellään. Mies sanoo, ettei ole koskaan tehnyt mitään sellaista. Ei elänyt naisen siivellä, ei irtisanoutunut töistä, ei omistanut pankkitiliä, jolla rahaa vain piisaa. Hän kohauttaa olkapäitään. Meitä on moneen junaan. Mies kertoo olevansa maanviljelijäperheestä, eikä siinä perheessä – siis ellei joku halua viljellä maata – tulisi kuuloonkaan jättää työpaikkaa, ellei uusi ole jo varmistunut. Taas hän kohauttaa olkapäitään. Kuten sanoin, meitä on moneen junaan. Jos jään pitkäksi aikaa, ryhdyn tekemään jotakin, menen ammattikurssille tai alan ehkä kääntää käyttöohjeita teollisuudelle. Sitä paitsi olen aina halunnut opiskella simultaanitulkiksi ja Firenzessä on kaksi tulkikoulua. Hyvä on, mies sanoo, kuulostaa ihan hyvältä. Saat asua luonani jonkin aikaa, niin pääset maksamasta vuokraa. Siis jos haluat viipyä Italiassa jonkin aikaa, luonani. Voit laittaa päiväliset, niin menee tasan.

Hän kiertelee ullakkoasuntoa, joka tuntuu taivasten valtakunnalta. Kaksi kylpyhuonetta ja molemmissa suihku. Tiilikattoja ja kaiken yllä Santa Maria Novella -kirkon kellotorni, joku hyräilemässä puutarhassa, upeat kukat naapurin kukkalaatikoissa. Jääkaapissa on kylmää valkoviiniä. Sisäpihan männynlatvat piirtyvät taivasta vasten, ja iltahämärissä makuuhuoneen avoimesta ikkunasta leijuu poltetun pihkan kirpeä tuoksu.

ALUKSI HÄN ON melkein koko ajan tavattoman tyytyväinen. Hän luo miehen, niin kuin Jumala loi ihmisen. Mahdollisesti kaikki meneekin niin pieleen juuri siksi: hän kuvittelee toteutavansa narratiivia, jota ei oikeasti ole koskaan ollut olemassa-kaan. Naiset eivät luo miehiä, ei vain ole sellaisia historian kertomuksia, ei sellaisia legendoja. Silti käy nopeasti selväksi, että muutos avaa edelleenkin miehelle uusia ovia. Päivällispöydässä mies kertoilee hyvätuulisesti naisista, jotka ovat sinä päivänä osoittaneet hänelle ihailuaan. Eräskin tuli kahvikoneelle, joka on vastapäätä miehen huonetta, ja jäi seisomaan mahtava perse näytillä, kuinka siinä olisi pystynyt keskittymään töihin? Mies nauraa lupsakasti, on vieläkin sen verran lihava, että nauraessaan kuulostaa lupsakalta. Ilmassa leijuu toive: naura sinäkin. Mutta häntä ei naurata. Mies jatkaa, haluaa myös hänen iloitsevan tästä elämän uudesta käänteestä. Mies näyttää videon, jossa tekee punnerruksia rystysten varassa leveästi hymyillen.

- Kuka tuon on kuvannut?
- Giorgio, mies vastaa.
- En usko.
- Giorgio se oli, mies vakuuttaa.
- Sinua filmaa nainen.
- Mistä tiedät?
- Hymystäsi, yrität tehdä vaikutuksen. Et olisi hymyillyt tuolla tavalla miehelle.

Mies tuijottaa häntä hetken ja sanoo sitten:

- Sinähän olet vainoharhainen. Luulin, että olet hienompi kuin muut, kuin ruusu ohdakeniityllä. Mutta sinähän pistät.

– Älä jaksa. Sitä paitsi on ruusuissakin piikkejä. Kerro nyt kuka kuvasi.

Totuus ryömii esiin. Naisennimi.

– Miten voin enää ikinä suhtautua levollisesti, kun lähdet töihin? hän kiljuu.

Miehen katseesta huokuu hämmästys, mutta myös vastaus. Se on hyvin yksinkertainen. Vastaus kuuluu, ettei kysymys olekaan hänen levollisuudestaan. Kysymys on miehen himosta ja korkeuksista, joita sen avulla voi saavuttaa.

VAIKKA MIES ON jo alkanut tuottaa hänelle tuskaa, arkinen yhteiselo sujuu mukavasti. Mies on siisti, käy suihkussa sekä aamuisin että iltaisin ja kiikuttaa uudet paitansa pesulaan, niin että ne ovat aina moitteettoman puhtaita ja hyvin silitettyjä. Käyttää laadukasta miesten hajuvettä ja levittää päänahkaan espanjalaista unisex-kosteusvoidetta. Hän keksii miehelle nimen, ”Siisti”. Hän tarkkailee tätä eikä huomaa mitään ärsyttävää. Hän tarkkailee miestä, ja mies tarkkailee häntä. Hän saa kuulla olevansa hiljainen. Hiljainen hiirulainen, mutta mies onkin aina halunnut naisen, joka on hiljainen ja vaivaton Minni Hiiri.

– Minni Hiiri?

– Juuri niin. Nimi sopii sinulle. Saanko sanoa sinua Minniksi? Hän kohauttaa olkapäitään.

– Jos minä olen Minni, niin sinä olet sitten Mikki.

Mies katsoo peiliin.

– Mikki...? Etkö keksi mitään parempaa?

– Kuten?

– *Il toro? Il toro divino?*

He nauravat.

– Mikki saa luvan kelvata, hän sanoo miehelle. – Mitä tarkoitat sillä, että olen vaivaton?

No siis, mies selittää, on tosi hienoa, että puhut hiljaa ja puuhaillet asunnossa lähes äänettömästi. Jopa avaat ja suljet kaapin-
ovent ja huoneiden ovent niin ettei kuulu mitään. Se johtuu siitä, että inhoan ääniä, hän selittää. Inhoan ääniä, ja meluisat ihmiset pelottavat minua.

– Herkkähipiäinen prinsessa, mies toteaa.

– En todellakaan ole mikään herkkähipiäinen prinsessa. Osaan porata reikiä ja peruuttaa peräkärkyä, joten älä sano noin, minä loukkaannun.

– Kuule Minni, minulle sopii, jos olet kanssani vähän heikko. Vahvat naiset tekevät miehistä heikkoja. Jos emme saa olla vahvoja, miten maskuliinisuutemme silloin käy?

Hän punnitsee miehen sanoja.

– Mikäs siinä, hän vastaa. – Olenkin mielelläni vähän heikko. Nyt kun sanot, niin huomaan, että olen jo kauan kaivannut tilaisuutta olla heikko.

– Sinä olet täydellinen, mies julistaa. – Täydellinen minulle.

Hän ilahtuu, koska ottaa sanat kohteliaisuutena, hyvää lupavaa kohteliaisuutena. Hän ei juuri silloin hoksaa, että kohteliaisuuteen sisältyy vaatimus. Vaatimus, että hänen on pysytävä miehen silmissä täydellisenä eikä hän saa – vaikka tulisi tilaisuus – tärvellä tuota täydellisyyskuvitelmaa. Nyt hän pohdii, millä keinoin onnistuisi salaamaan vikansa ja esittämään vastedeskin sitä, jota mies selittää pitävänsä täydellisenä. Sisimmässään he molemmat luonnollisesti tietävät täydellisuuden olevan harhaa. Hänessä on niin paljon vikoja ja outoja piirteitä, että jos pitäisi luetella ne kaikki, hän ei tietäisi mistä aloittaa. Fyysisiä kummallisuuksia hän ei jaksakaan edes kunnolla ajatella, mutta painon noustessa hän muuttuu pehmeäksi ja valkoiseksi, rasva kerääntyy vyötärölle niin että hänestä tulee tasapaksu pötkö, kuin vahtokarkki. Liian pitkään auringossa oleskellessa naama alkaa punoittaa ja nenälle ja poskille ilmaantuu äkäisiä laikkuja. Hänen hiuksensa ovat aina olleet karkeat ja tuuheat, enemmän hevosen jousien kuin ihmishiusten kaltaiset. Ihan nyt vain esimerkkinä. Ja joskus hänet valtaa sosiaalisten tilanteiden pelko. Siitä koituu hankaluuksia hänen kotimaassaan, mutta vielä enemmän Etelä-Euroopassa, missä elämä näytelään sosiaalisissa tilanteissa ja missä on sen vuoksi uskallettava

ottaa tilaa, puhua kantavalla äänellä ja antaa näytelmän kehkeytyä ympärillä. Miestä ei ilahduttaisi tieto, että hän vetäytyy joskus maailmasta ja käpertyy itseensä. Että kotona hän toisinaan pysyttelee päiväkausia asunnossaan, koska ei yksinkertaisesti pysty lähtemään ulos, ja sitten kun taas pystyy, poistuu sieltä vain aikoina, jolloin liikkeellä ei ole ketään muita. Miksi hän tekee niin? Mahdotonta sanoa. Vielä yksi omituisuus on, että nykyään, opiskeltuaan kääntäjäksi ja ryhdyttyään silloin tällöin työskentelemään tulkkina, hän stressaavissa tilanteissa jonkinlaisen sisäisen pakon ajamana kertoo kaikki mielessä myllertävät asiat ajatuksissaan monella kielellä. Ellei hän onnistu, ellei jokin sana tule mieleen, hän ei pysty jatkamaan tekemisiään eikä ajattelemaan mitään muuta. Hän lamaantuu, koska tietää, että tekemisen jatkaminen ilman sanaa voi aktivoida kirouksen. Kuka niin sanoo? Ei hän ole selvillä siitäkään mutta tietää, että niin on asianlaita, ja tietää myös, että joskus on mahdollista pelkän ajatuksen voimalla luoda ajattelun kohteesta pienoistodellisuus, joka voi vuorostaan laajentua ja vallata oikean todellisuuden paikan. Eikä Siisti ilahtuisi siitäkään, että hän uskoo juttuihin, joita ei voi selittää järjellä. Ei niin että hän ajattelisi niitä koko ajan, mutta suoraan sanottuna hän uskoo juttuihin, joita ei voi selittää rationaalisesti. Mitä taas tulee sosiaalisten tilanteiden pelkoon ja sanojen mahdollisesti aiheuttamaan kiroukseen, niin hän on lukenut eri elämäntaito-oppaista psykologiaa ja ymmärtää, että kysymys on mahdollisesti neurooseista. Neuroosit voivat olla lieviäkin, ja jonkinlaisia neurooseja on useimilla, mutta raja menee siinä, onko neuroosin kanssa vaikea pärjätä, häiritseekö se jokapäiväistä elämää. Hän ei osaa sanoa, häiritsevätkö neuroosit hänen jokapäiväistä elämäänsä. Tuskinpa vain. Hänhän elää ja enimmäkseen onnistuu siinä, mihin ryhtyy. Joskus tosin tuntuu hyvinkin inhottavalta ja elämänlaatu kärsii. Hän on harkinnut terapiaa. Mutta sitten mieleen ovat tulleet kaikki ne, joilla on aivan oikeita ongelmia. Ne, jotka

pakenevat sotaa tai elävät äärimmäisessä köyhyydessä. Silloin on tuntunut, ettei hänellä ole oikeutta neurooseihin, että niitä esiintyy nimenomaan herkkähipiäisillä prinsessoilla eikä hän halua olla sellainen. Hän on tuntenut olevansa etuoikeutettu ja herkkänahkainen, ja sitä tunnetta hän inhoaa ja häpeää, koska siitä tulee saastunut olo. Sellainen olo, että on saastunut hyvinvoinnista ja idiotismista, etuoikeuksista ja kummallisesta ajan hengestä. Luonnossa oleskeleminen auttaa, sillä puut imevät itseensä kaiken raskaan ja pilkkovat sen. Mutta Firenzessä ei ole luontoa. Täällä on vain karuja kukkuloita, aidattuja viinitarhoja, yksityisiä metsästysmaita ja kaupunki. Sypressit, jotka sen ulkopuolella siintävät, ovat poikkeuksetta jonkun omaisuutta. Niiden luokse ei ole menemistä, niiden keskellä ei voi käyskennellä eikä niitä voi haistella eikä niiden runkoja koskettaa. Ne vain seisovat paikallaan kuin kulissi, kuin taulu, yhtä juhlallisina ja saavuttamattomina. Hän ei tiedä, pystyykö jäämään Firenzeen, koska täällä ei ole aitoa luontoa imemässä itseensä hänen vaivojaan. Toisaalta täällä kyllä on Siisti ja se merkitsee kaikenlaista hyödyllistä ja mieluista, josta ei voi kieltäytyä.

NÄINÄ ALKUAIKOINA SATTUU toisinaan, että he lähtevät illalla miehen autolla ajelulle. On ihanaa istua vieressä, kun mies ajaa. He huristelevat vuoriin räjäytettyjen tunneleiden läpi Toscanasta Emilia-Romagnaan ja ohittavat peltoja ja autiotaloja, jotka ovat palvelleet maatilojen asuinrakennuksina. Kauniisiin okranvärisiin maataloihin kuuluu oliivilehtoja, viikunapuita ja puutarhoja, joissa on pitkiä pöytiä. Parvekkeilta avautuvat näkyvät kaupunkeihin.

– Miksei kukaan ole ostanut noita taloja ja kunnostanut niitä? hän kysyy.

Mies ei tiedä. Miksi ostaa vanha röttelö, kun voi ostaa kerrostaloasunnon, jossa on kaikki valmiina? Ilmastointi, uima-allas ja kellarissa parkkihalli. Mutta nämä talothan sijaitsevat niin kauniilla paikoilla! Melko syrjässä, mies toteaa ja panee musiikkia soimaan, kääntää äänenvoimakkuuden kovemmalle, avaa katto-
luukun ja päästää lämpimän ilmavirran puhaltamaan sisään.

Eräänä iltana he ajavat Bolognan liepeille teollisuusalueelle. Hän nauraa sisimmässään. Koskaan ennen hän ei ole ajanut teollisuusalueelle ihan vain huvikseen. Mokoma ajatus ei pälkähtäisi hänelle päähänsäkään. Mutta Siistille pälkähtää. Mies ajaa Fiatin tehtaille, kääntyy parkkipaikalle ja sammuttaa moottorin. Aurinko on laskemassa, ja se paistaa horisontista valaisten tehtaan yllä kohoavan kyltin. Siinä lukee FIAT suurin keltaisin kirjaimin oranssinväristä iltataivasta vasten.

- Ajattele, jos pääsisi hommiin tänne, Siisti sanoo.
- Mitä tarkoitat? hän kysyy.
- Ajattele, jos saisi hommia täältä, Siisti sanoo taas.

Hän tarkastelee tehdasaluetta.

– Ei kai se olisi kovin mukavaa. Eikö se olisi pikemminkin... painajaismaista?

– Painajaismaista? Mies katsoo häntä ihmeissään. – Tajuatko, kuinka moni haluaisi töihin tänne?

Ei, sitä ei voi tajuta.

– Töihin tänne, hän oudoksuu, – siis tehtaaseen?

– Missä maailmassa sinä oikein elät?

Hän on vaiti. Tarkastelee miehen profiilia, kun tämä nostaa päätään ja katsoo, tuijottaa, Fiat-kylttiä. Ilmeestä paistaa ihailu. Hän kääntää katseensa miehestä kylttiin, tarkastelee sitäkin, yrittää löytää saman kauneuden kuin mies. Hän yrittää kuvitella toisenlaista kauneutta, sellaista, johon ei ole tottunut mutta jota silti varmasti on olemassa ja jonka voi aistia, jos on oikeanlaista herkkyyttä.

– Ajattele, jos pääsisin töihin tänne, Siisti jatkaa haaveellisena, – silloin voisin ajella Bemarilla.

– Paitsi jos on töissä Fiatilla, silloin kaiken järjen mukaan myös ajaa Fiatilla?

Sanat on tarkoitettu vitsiksi, sillä Siistiä on mahdotonta kuvitella Fiatiin, mieshän pitäisi tunkea, sulloa sinne, ja näyttäisi hullunkuriselta, jos Siisti ajaisi Fiatilla: niin iso äijänköriläs niin pienessä autossa. Mutta Siistiä ei naurata.

– Kaikki pomot ajavat Bemarilla, mies sanoo ja käynnistää auton, – se on luonnonlaki.

Aivan kuten on luonnonlaki, että he nussivat naispuolisia alaisiaan, vai mitä, hänen tekee mieli huutaa pelkääjän paikalta, sillä niin sinäkin teet, sinäkin teet juuri niin! Mutta hän ei huuda. Hän vain puree hammasta ja katsoo taustapeilistä, kun Fiatin kyltti katoaa hämärään.

ELÄMÄ JAKAUTUU MANIPULOINNIN alkua edeltävään ja sen jälkeiseen aikaan. Epäluulo tunkeutuu mieleen niin kuin kosteus rapattuun seinään, ja kun pisarat yöllä jäätyvät ja laajenevat, rappaus halkeilee. Keinolla millä hyvänsä on saatava mies pysymään joko kokonaan kotona tai vähintään etätöissä. Hän yrittää tehdä kodista mahdollisimman viihtyisän. Jynssää pinttynyttä rasvaista pölyä keittiöstä ja laittaa hienoja lounaita. Mutta jokaisen lounaan jälkeen seuraa sama pahoittelu: nyt on lähdettävä, ei, asiaa ei voi hoitaa etänä. Vähitellen häntä alkaa jäytää vakava sairaus. Se pahenee ja tuottaa tuskaa, mutta joskus hänen levätessään horteessa mielen kuitenkin valtaa uteliaisuus tuota sairautta kohtaan. Tuntuu, että sitä täytyy tutkia. Että siihen täytyy tutustua ja että sen kanssa täytyy keskustella. Ollessaan yksin kotona hän käyttää runsaasti aikaa olonsa kuulostelemiseen. Eihän se tietenkään ole tervettä. Silti hänen on saatava tehdä niin. Se on kuin työntäisi kylmät sormet lämpimään saveen, sellaista sairauteen tutustuminen on. Tauti on samanaikaisesti suloinen ja kauhea, *dolce e bestiale allo stesso tempo, dulce y feroz al mismo tiempo*. Se on myrkkyä, yhtaikaa makeaa ja syövyttävää. Joskus hän jää makaamaan vielä senkin jälkeen kun mies on tullut illalla kotiin. Tämän on turha enää odottaa pääsevänsä valmiiseen pöytään. Hän lepäilee niin paljon, että ruokahalu menee. Se ei ole miehelle mieleen. Kyllä syödä pitää. Yhdellä miehen siskoista oli nuorena anoreksia, se on jättänyt mieheen jälkensä, muistot painavat vieläkin. Siitä kuullessaan hän hymyilee hienoisesti. Onko miehen haarniskassa siis sittenkin särö, halkeama, josta jokin voisi päästä sisään?

– Ai niinkö, hän sanoo. – Kerro.

Mies istuu sängynreunalla ja pudistaa kaljua päätänsä. Ei halua kertoa. Silmät kostuvat. Mies ei ole koskaan puhunut asiasta kenenkään kanssa.

Vaiti hän makaa ja katsoo miestä.

– Sinun täytyy kertoa, hän sanoo viimein. – Näen sen sinusta, pidät sitä sisälläsi ja se jäytää sinua.

Mies nyökkää.

– Kyllä minä haluan kertoa. Haluan, mutten tiedä mistä aloittaa.

– Muistuttiko hän sinua?

– Ei yhtään. Hän oli kaunis. Ennen sairastumistaan hän oli naapuruston, ehkä koko Barin kaupungin kaunein. Kaikki olivat hulluina häneen. Oli kuin koko maailma olisi pysähtynyt, kun hän kulki ohi. Sitten hän alkoi laihtua. Aluksi hänen tenhonsa vain voimistui. Hänestä tuli herkempi, hauraampi, niin että teki mieli sulkea hänet syliin ja suojella häntä. Mutta sitten yhtäkkiä...

– Niin?

– ... hän näytti ihan kuolleelta.

Siistin silmät kostuvat. Pian mies itkee. Yksinäiset kyynelkarpalot valuvat poskia pitkin.

– Yhtäkkiä hänellä oli vainajan tummat silmäkuopat, hurjana tuijottava katse ja värjäytyneet silmänvalkuaiset. Hänen ruumiistaan tuli kauttaaltaan elottoman harmaankalpea ja kuhmurainen. Pyöreät, pehmeät lanteet muuttuivat kulmikkaiksi, rehevä takapuoli katosi ja alkoi roikkua. Suusta tuli musta aukko, josta purkautui mykkä avunhuuto loputtomalla kuolinhetkellä. Pitkät, tummat, kiiltävät hiukset muuttuivat takkuisiksi, elottomiksi ja tuhkanharmaiksi. Siskoni näytti hirveältä. Kammottavalta, Minni. Oli kuin vainaja olisi noussut haudasta ja lähtenyt vaeltelemaan Barin kaduilla.

Siistin on pidettävä tauko, sillä sanat ovat juuttuneet kurkkuun ja muodostaneet sinne jonkinlaista puuroa. Näky on riipai-

seva. Miesten näkee harvoin itkevän, ja on yllättävää, että Siisti, *Il cazzone*, liittyy nyt tuohon harvalukaiseen itkevien miesten joukkoon.

– Muistan eräänkin jutun, mies jatkaa epätoivoisesti, – ja se on kauhea, hävettävä.

– Kerro.

Mies pudistaa päätään.

– En voi. Sattuu liikaa. Hävettää liikaa.

– Jos kertoo rehellisesti, häpeä väistyy. Häpeä on vain homekerros, jonka sielu levittää kapseloitujen asioiden päälle, vaikka ne parantuakseen tarvitsisivat ilmaa.

Hän laskee kätensä Siistin käsivarrelle. Se on vahva. Päivetytynyt, miehekäs ja mustan karvan peittämä. Hiha on kääritty, ja ranteessa on hieno kello. Onko hän ensimmäinen, joka koskettaa tätä käsivartta tänään? Hän ei kysy. Mies nielee palan kurkustaan, rykäisee.

– Hyvä on, mies taipuu. – Hyvä on, yritetään.

– Kerro ihan rauhassa. Sinua on mukava kuunnella.

– Okei Minni, tässä tulee. Siihen aikaan työskentelin yhden paikallispoliitikon turvamiehenä. Hän matkusti kesällä ulkomaille, joten koko henkilöstö sai muutaman viikon loman. Ensimmäisenä sunnuntaina painuttiin koko porukka rannalle. Viisi nuorta miestä liikenteessä, ei ehkä tarvitse kertoa, että toiveissa oli löytää mimmejä. Siskoni oli hyvin sairas, mutta oli ryhtynyt käymään psykologilla. Sinulla ei ole mitään hävettävää, kuulin myöhemmin psykologin kannustaneen häntä, menet vain rohkeasti ihmisten joukkoon etkä peittele itseäsi. Siihen aikaan oli ilmeisesti muodikasta lähestyä sen tapaisia häiriöitä tuolla tavalla. No, me siis lojutaan rannalla, minä ja kaikki työkaverini. Ja äkkiä huomaan siskon. Hän kulkee kävelykadulla, lipuu tummana varjona eteenpäin, mutta en ole näkevinäni häntä, koska en halua hänen tulevan luoksemme, meidänhän on tarkoitus löytää terveitä mimmejä. En halua työkavereiden saavan tietää,

että perheessäni on sellaista sairautta, en halua, että he minut nähdessään vastedes aina ajattelevat siskoani, psyykkiset sairaudet eivät sovi yhteen työn kanssa, joka vaatii räjähtävää voimaa ja rohkeutta. Mutta sisko pysähtyy katselemaan rantaa. Tarkkailen häntä vaivihkaa ja laskeudun makaamaan pyyhkeelle, ettei hän huomaisi minua. Silloin kuulen, kuinka hän yhtäkkiä huikkaa. Selvällä ja kovalla äänellä hän huutaa nimeäni. Ummistan silmät ja teeskentelen nukkuvaa. Muut eivät ilmeisesti kuule, sillä huuto peittyy meren kohinaan. Sisko lakkaa huhuilemasta. Avaan hitaasti silmät ja näen, että sisko on jatkanut matkaansa. Pelkään hänen tulevan luokseni, mutta pelkoni on turha. Hän vaeltaa keskelle rantaa ehkä viidenkymmenen, kuudenkymmenen metrin päähän meistä. Rullaa auki rantamaton. Riisuu mekon. Hän riisuu sen seisaaltaan, vaikka olisi yhtä hyvin voinut istuutua. Minkä vuoksi seisot, senkin sairas typerys, ajattelen. Siinä hän seisoo auringonpaisteessa ja merituulella ja kiskoo rantamekon yltään. Ilman sitä hän näyttää kauhealta. Hänestä loistaa kalmon kalpeus. Se näkyy hänestä aivan selvästi, kalmo, joka huokosesta säteilevä kuolema. Silmät tuijottavat pääkallonaamasta. Hän vilkaisee ympärilleen, huomaa ihmisten kasvojen kääntyneen häneen päin ja hymyilee. Hymyilee, taajuatko? Eihän sen näköinen voi hymyillä! Eivät kuolleet ruumiit hymyile! Eikä se edes ole oikea hymy vaan pääkallon irvistys. Kaikki rannalla ovat hiljenneet, ja kuuluu vain aaltojen loputon pauhu. Sisko kiristää bikininnaruja olemattomilla lanteillaan ja solmii ne luisevilla sormillaan hitaasti ja huolellisesti. Laskeudu nyt makuulle, ajattelen, lopeta jo tämä näytös. Mutta ei hän tee niin. Ei siskoni suinkaan laskeudu makuulle vaan alkaa kävellä. Ymmärrätkö, Minni, kävellä! Hän kävelee kohti merta, ja varpaitten koskettaessa laineita hän kääntyy yhdeksänkymmentä astetta ja jatkaa kulkuaan vesirajassa, altistaa itsensä kaikkien katseille, antaa ihmisten toljottaa kauhuissaan. Päähäni pälkähättä, että tämä on varmasti jokin mielipuolinen harjoitus, jonka